

Vel er det ærede Medlem ikke af de Sørigste til at følge Forhandlingerne helt igennem, men jeg tror, at det ærede Medlem følger saa godt med, at han veed, hvilke Reformer Venstre her i Landet vil gennemføre. De have næret bragte frem saa ofte her i Aarenes Løb, at det ærede Medlem nok maa vide, hvilke Reformer Venstre vil have gennemført. Naar det ærede Medlem nævnte Kjøbenhavn's Befæstning, maa det ærede Medlem vide, at Venstre nok har tilbudt at ville offre Noget for Befæstningsagen; om det bliver Kjøbenhavn's Befæstning, er en anden Sag. Er det ærede Medlem selv saa overordentlig sikker paa, at just Kjøbenhavn's Befæstning skal fremmes, og at det i Grunden er Danmarks Livssag? Det er nu engang blevet saadan et Stikord, at det er Danmarks Livssag; men vi se, hvor stor en Pris det ærede Medlem og hans Venner og ogsaa Regjeringen sætte derpaa, naar de kunne lade Livssagen falde enten for Magtspørgsmaalet, eller fordi en Formue- og Velighedsstat maaske skulde være Betingelsen for at faae Livssagen gennemført. Dermed har det ærede Medlem og hans Venner selv godtgjort, at det ikke er saa stor en Livssag, som de gjerne ville udraabe den for her-tillands. Jeg tror, at Stillingen nu efter Valgenes Udfald er saaledes, at Regjering og Lands-thing vilde gjøre overordentlig fløgt i at lade de Stridspunkter falde, som der her er sat op; de maa have faaet Klarhed over, at saaledes som Stemningen nu er hertilands, ville de ikke kunne gennemføres. Det maa ogsaa være Regjeringen klart, at hvis den atter fører os ind i provisoriske Tilstande, ville de sandelig ikke blive modtagne med den Jubel og de Takadresser som forrige Gang. Jeg skal endnu tilføie, at hvis Regjeringen efter vor Anskuelse nu misbruger den midlertidige Bevilling, vil den vanskelig faae den gjentagen adaare, om den end tror at kunne leve derpaa i den Form, hvori den har faaet den iaar.

Nimestad: Jeg har ikke tidligere taget Del i Diskussionen om denne Sag idag og finder mig heller ikke nu foranlediget til i nogen særlig lang Tid at lægge Beslag paa de Herrer's Opmarksomhed, thi Forhandlingen idag har, som det forekommer mig, væsentlig kun haft Karakteren af at være et Udtryk for den hoverende Følelse, som besjæler den ærede Majoritet, og som navnlig har fundet et særlig stærkt Udtryk gjennem min ærede Sidemand (Berg), der jo væsentligst har ført Ordet for Majoriteten, en Hoveren, som var saa stærk, at han ikke blot betegnede Ministeriet som Smaafolk, men endog indlod sig paa at profetere yderligere om den nær forestaaende Usgang af baade Ministeriet og de tilbageblivende Medlemmer af Minoriteten her i Salen. Jeg maa dog sige, at dette Sidste tror jeg ikke, at det ærede Medlem skulde have indladt sig paa, thi Profet

tror jeg nu egentlig ikke det er det ærede Medlems stærke Side at være. Det ærede Medlem er i sin lange Rigsdagstid kommen med saa mange Profetier, som ikke ere slaede til, at jeg nok tror, man kan sige, at han ialtfald ikke har den Sindring for at være agtet i sit Fædreland, at han skulde kunne kaldes for Profet. Sørigt maa jeg sige, at jeg erkjender fuldkommen, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller have Grund til at hovere over Udfaldet af Valgene, skjøndt det jo ganske vist væsentligst er den tilfældige Maade, hvorpaa Valgfredene nu ere ordnede, der har bevirket, at Resultatet er blevet saa overmaade fordelagtigt for dem, idet det Resultat, som er fremkommet, ingenlunde svarer til det virkelige Forhold af Valgerne paa denne Side. Men iøvrigt erkjender jeg, at de have al mulig Grund til at hovere, og jeg finder, at de have saa meget større Grund til at hovere over den Indflydelse, som det har vundet sig, at de have paa Valgerbefolkningen, som det er min Overbevisning — hvad jeg ogsaa ubtalte her i Salen, forinden vi strede til de sidste Valg —, at de Herrer ved den Maade, hvorpaa de havde stillet sig, havde sørget for at kaste al Retten over paa vor Side og beholde al Uretten paa deres Side, saa at det maa være dem i dobbelt Grad en Fyldestgjørelse at se, i hvilken Grad Valgerbefolkningen har fulgt dem. Ved den Maade, hvorpaa de Herrer havde stillet sig overfor Landstinget ved i Fællesudvalget ikke at ville foretage et eneste Stridt til at imødekomme det andet Thing, idet man stillede den Fordring, at det andet Thing sans phrase skulde gaa ind paa den Affattelse, som Folkethinget havde givet Finansloven, havde de Herrer stillet sig paa et saadant Standpunkt, at det forekom mig at være utænkeligt, at det ikke for enhver Upartist maatte staa klart, at dette Standpunkt umulig kunde være det, som var vor Forfatnings Standpunkt, hvilket Standpunkt umulig kunde være det, at Folkethinget saaledes kunde paatvinge det andet Thing sin Affattelse af Finansloven og fordre, at Landstinget skulde være udelukket fra enhver som helst Indflydelse paa Finansloven. Nu har det imidlertid vundet sig, at den Fremstilling, hvor-efter det her dreiede sig om, hvorvidt den almindelige Valgret skulde bevares eller ikke, har haft en saa betydelig Virkning, at den har kunnet overvinde alle de Hensyn, som efter min Mening Forholdene selv frembøde i modfat Retning. Nu vel, det er nu alt saa saaledes! Jeg vil ikke nu paany indlade mig paa, hvad jeg gjorde forrige Gang, nemlig at paanis, hvor uberettiget det Standpunkt, som Folkethingets Majoritet har indtaget i denne Sag, efter min Mening er. Jeg tillod mig at gjøre dette forrige Gang, og den Dristighed, at man nu i alt Væsentligt har gjen-taget de samme Betragtninger, som dengang bleve gjorte gjældende, og som ogsaa senere have lydt paa Valgtribunerne, kan ikke foranlede